

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Κυριακήν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2024 έωρτάσθη ή έορτή τής Ίερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ -Wadi Qelt, τής κειμένης εἰς τήν έρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, κατερχομένου πρός τήν Ίεριχώ καί τήν Νεκράν θάλασσαν.

Κατά τήν έορτήν αὐτήν ή Έκκλησία τιμᾶ τούς διακριθέντας εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ιδρυτάς, Ίωάννην Μητροπολίτην Καισαρείας τής Παλαιστίνης, τόν έγκαταλείψαντα τάς ποιμαντικές μερίμνας τής Έπισκοπείας καί έλθόντα καί άσκηθέντα εἰς τήν Μονήν ταύτην. Τιμᾶ επίσης καί Γεώργιον τόν Έπίσκοπον, έλθόντα έκ Κύπρου καί άνακαινίσαντα τήν Μονήν έκ τῶν έρειπίων τής Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614.

Η Έκκλησία Ίεροσολύμων κατά τήν ήμέραν ταύτην ποιείται ὡσαύτως μνείαν καί τοῦ Ίωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ έλθόντος έκ Ρουμανίας καί άσκηθέντος εἰς τήν Μονήν καί καταταχθέντος εἰς τό Άγιολόγιον ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ίεροσολύμων τό έτος 2015 καί έορτάζοντος τήν 28^η Ιουλίου έκάστου έτους.

Μετ' αὐτῶν μνημονεύει καί τοῦ ήγουμένου Άντωνίου τελειωθέντος, έν ᾧ άνεκαίνιζε τόν Νάρθηκα τής Μονῆς τό έτος 1993.

Ὡσαύτως ένθυμεῖται καί τόν ήγούμενον Γερμανόν άδίκως δολοφονηθέντα τό έτος 2001.

Διά τήν έορτήν προσῆλθεν ὁ Πατήρ ήμῶν καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προῦπαντηθείς ὑπό τοῦ ήγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, ὅς καί προσεφώνησεν Αὐτόν διά τής κάτωθι προσφωνήσεως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα μετά τής Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διά μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως έορτάσωμεν τήν έτήσιον μνήμην τῶν Κτιτόρων τής ιστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Αγίων Ίωάννου καί Γεωργίου.

Συνεκεντρώθημεν έν μέσω πολέμων καί άναταραχῶν, έν μέσω άβεβαιότητος, θλίψεως καί πόνου. Πόνου, τόν ὁποῖον καί ὁ Άγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης έβίωσε εἰς τόν μέγιστον βαθμόν κατά τήν εἰσβολήν τῶν Περσῶν εἰς τήν Αγίαν Γῆν έν έτει 614 μ.Χ.

Ὡς ὑπό τοῦ βίου του γνωρίζομεν, ὁραματισθείς καί προγνωρίσας τήν εἰσβολήν καί τήν έπακολουθήσασαν σφαγήν, ὁ Άγιος θρηνοῦσε, ὠδυρόταν καί έκλαιε γοερῶς «διά τήν χυδαιότητα τοῦ λαοῦ ή καλύτερα τήν άφροσύνην καί τήν άσέβειαν». Έξερχόμενος τοῦ κελλίου του, έκάθητο επί πέτραν ὑπό τόν ήλιον (διά τήν μεγάλην ισχύότητα τοῦ σαρκίου) καί παρακαλοῦσε ίκετεύων τόν Θεόν, λέγων: «Δέσποτα, ὁ Θεός τῶν οἰκτιρμῶν καί Κύριε τοῦ έλέους, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι καί εἰς επίγνωσιν άληθείας έλθεῖν, ... ἄρον τήν ράβδον Σου καί παιδαγωγήσον τόν λαόν τοῦτον, ὅτι έν άγνωσία πορεύεται»...

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Προσευχόμενοι ἅπαντες, προσευχῇ ἐνθέρμῳ ἅμα τε ἐλπίδι ζώσῃ εἰς τόν Μεσσίαν καί Λυτρωτήν, Κύριον Ἰησοῦν καί ἐπικαλούμενοι τήν ἰσχυράν πρεσβείαν τῶν Ἁγίων Χοζεβιτῶν, δεῦτε ἄρξωμεν τῆς πανηγύρεως...»

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου λειτουργίας, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Χρυσογόνου καί π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου καί ψαλλόντων τοῦ κ. Σταύρου Χρήστου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου, κ. Σταύρου Ἰωάννου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως, τοῦ κ. Σταύρου Πέτρου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Καλαμάτας, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφῆτου Ἡλιοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς καί κ. Κάμτσιου Ἡλία, Α΄ Ψάλτου τοῦ παρεκκλησίου Ἀγίων Ἀποστόλων ἐνορίας Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου καί προσευχομένων ὀλίγων μόνον μοναχῶν καί λαϊκῶν, λόγω τῶν ἐμποδίων τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τόν θεόν τόν ζῶντα, πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ θεοῦ;», ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῳδός, (Ψαλμ. 41,3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ περιβάλλοντος τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις καί τά Ἰορδάνεια ρεῖθρα περιβληθέντος καί τήν τοῦ κόσμου αἶροντος τήν ἁμαρτίαν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ δηλονότι ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τήν πάνσεπτον μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐπονομασθέντος Χοζεβίτου.

Ὁ ἀοίδιμος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφήσας τήν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ γενέτειραν, τά Λεύκαρα τῆς Νήσου Κύπρου καί ἐλθὼν εἰς τήν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ ἀρχάς 7^{ον} μ.Χ. αἰῶνος, διὰ νά προσκυνήσῃ τόν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατέφυγεν εἰς τήν ὑπὸ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου ἰδρυθεῖσαν μονήν (Λαύραν) τοῦ Χοζεβᾶ κατὰ τόν 5^{ον} αἰῶνα μ.Χ.

Ὡς ἄλλη διψῶσα ἔλαφος προσέτρεξεν ὁ μακάριος Γεώργιος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (Ψαλμ. 11,2), τοῦτέστιν εἰς τήν πηγὴν τῆς ζωῆς, τόν Χριστόν, ἵνα ἴδῃ τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Πατρός, ὁ Ὁποῖος εἶναι φῶς ἀπρόσιτον, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμῳδός λέγων: «ὅτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς», (Ψαλμ. 35,10). Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγων: «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12,46).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Φῶς οὖν ἑαυτόν (τόν Χριστόν) ὑπάρχειν ὁμολογῶν, θεόν ὄντα κατὰ φύσιν, ἀποδεικνύει μόνῳ γάρ τῇ φύσει θεῷ πρέπει τό οὕτω καλεῖσθαι» [ὁμολογῶν ὁ Χριστός ὅτι ὁ ἑαυτός Του εἶναι φῶς, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι θεός κατὰ φύσιν ἐφ' ὅσον μόνον εἰς τόν κατὰ φύσιν θεόν ἀρμόζει νά καλῆται οὕτως] Ὁ δέ ἱερός

Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδή γάρ ὁ [θεός] Πατήρ τούτῳ καλεῖται πανταχοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ καί ἐν τῇ Καινῇ, καί αὐτῷ κέχρηται τῷ ὀνόματι· διὰ τοῦτο καί Παῦλος ἀπαύγασμα αὐτόν καλεῖ (τόν Χριστόν). Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ θείου Παύλου κηρύττοντος: «πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ», (Ἑβρ. 1, 1-3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, «ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ» εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγων: «Καί ἡμεῖς τεθεάμεθα καί μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέσταλκε τόν υἱόν σωτήρα τοῦ κόσμου· ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ θεός ἐν αὐτῷ μένει καί αὐτός ἐν τῷ Θεῷ», (Α' Ἰωάν. 4, 14-15).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, τοὔτέστιν τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἐπεζήτει ἡ ψυχὴ τοῦ Γεωργίου διὰ τοῦ ἐμφυτευθέντος ἐν αὐτῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἀκούουσα εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου λέγοντος: «ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαρίαν καί περισσεΐαν κακίας ἐν πραύτητι δέξασθε τόν ἔμφυτον λόγον, τόν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν», (Ἰακ. 1,21). Ὁ τρόπος δέ τῆς σωτηρίας ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς γνώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἡ ὁποία γνῶσις ἀποτελεῖ τήν τροφήν τῆς πίστεως, ὡς παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ: «ἀπό βρέφους τά ἱερά γράμματα οἶδας, τά δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β' Τιμ. 3,15). Ἐπὶ πλέον δέ ἡ πίστις πρέπει νά καρποφορῇ μέ καλά ἔργα, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰακ. 2,14).

Ἀκούων καί πάλιν εἰς τήν προτροπὴν τοῦ μακαρίου Παύλου: «μετά φόβου καί τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ θεός γάρ ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας», (Φιλιπ. 2, 12-13), ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐπιλέγει πρὸς τοῦτο ἀφ' ἑνός μὲν, τόν τόπον τῆς ἐρήμου ἀφ' ἑτέρου δέ, τήν ὁδόν τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ἡ ὁποία προϋποθέτει τήν ἀδιάκοπον ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν τῆς σωτηρίας. «Ἡμεῖς δέ», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καί ἀγάπης καί περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας» (Α' Θεσ. 5,8). Τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὀσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε· διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ὦντως ὁ Θεσπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη κανὼν καί ἀκριβέστατον παράδειγμα θεωρίας καί πράξεως ὅλων τῶν ἀρετῶν καί προαγουσῶν, κατὰ τόν Ἅγιον Θεόδωρον Ἐδέσσης, «εἰς τήν τῆς θεώσεως ἀκροτάτην κατάστασιν», τήν ἀνάβασιν δηλονότι πρὸς τό ἄδυτον φῶς, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός τοῦ Γεωργίου: «Ἡρθης πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ρυσθεῖς, καί τῷ παντοκράτορι, καί τρισηλίῳ Φωτὶ παρίστασαι, μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς, πεμπομένης, λάμπειας Μακάριε, καί ἡμᾶς φρυκτωρεῖς τούς ὑμνοῦντας σε».

Σημειωτέον ὅτι ὁ θεός, κατὰ τόν μὲν ψαλμωδόν περιβάλλεται ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα φωτός, «ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. 103,2). Κατὰ δέ τόν Θεῖον Παῦλον ὁ θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται» (Α' Τιμ. 6,16). Διό καί ὁ ὑμνωδός

τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου λέγει: «Καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς πεμπομένης λάμπεως, μακάριε».

Εἰς τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει: «φθάσας λοιπόν ὁ τρισόλβιος Γεώργιος εἰς τό ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη γεμᾶτος ἀπό τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐξεδήμησε γάρ πρὸς τόν ποθούμενον θεόν, διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερον καί ἐναργέστερον σύν τοῖς Ἀγγέλοις τήν ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἑλλαμψιν καί μακαριότητα. Ἡ ἑλλαμψις δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀκτίστου θεοῦ φωτός, τήν ὁποίαν ἑλλαμψιν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ πᾶς ὁ φέρων τήν κατά τό ἅγιον αὐτοῦ βάπτισμα, σφραγιδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ φανερωθέντος ἐν εἴδει περιστερᾶς. «Μέγα καί φοβερόν μυστήριον τελεῖται! Δεσπότης γάρ τῶν ὅλων, βροτῶν εἰς ρύσιν πάντων, χειρὶ δούλου βαπτίζεται», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ μεγάλου καί φοβεροῦ τούτου μυστηρίου, τῆς εὐσεβείας δηλονότι, ἐγένετο κῆρυξ καί Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής ὁ ἔνδοξος Γεώργιος. Διό μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγομεν: «Ἦφθη ὁ ἀπλοῦς τῇ θείᾳ φύσει, ἐκ σοῦ θεομῆτορ ὄντως σύνθετος, ἕλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ θεότητι, σάρκα τήν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος· διό σέ θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας»· αἰτούμενοι ταῖς παρὰ σοῦ πρεσβείαις σύν ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ καί ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Περामατζῆ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας